

Arrest

nr. 322 729 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verblijft sinds 30 december 2017 op het Belgisch grondgebied en diende op 30 november 2023 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 28 juni 2024 de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die op 18 juli 2024 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2023 werd ingediend door:

*U. U. R., M. [...]
nationaliteit: Pakistan
geboren te S. [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 30.12.2017 aankwam in België met een visum type D als student. Hij werd op 26.01.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart 24.04.2018. Zijn laatste A-kaart was geldig tot 05.11.2023.

Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf als student in België, hij sedert 2017 in België zou verblijven, hij meer dan 6 jaar een rechtmatig verblijft in België had als student. Echter, betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Hij behaalde zijn diploma Master of Business Economics – Main Subject Marketing d.d. 06.07.2020. Na zijn studies werd betrokkene geselecteerd deel te nemen aan een opleiding BeCode tot SAP Consultant, dit tot 01.04.2021. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma's te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Verder haalt betrokkene aan dat hij omwille van medische klachten niet meer in staat zou zijn, zijn studies om te zetten in werken.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor de provincie Punja en de situatie in Islamabad kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Pakistaanse origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene haalt aan een bedrijf te hebben hier in België, Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier zijn beroep wenst uit te voeren dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst erop dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar zijn broer die in België verblijft. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige kinderen onderling valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli

2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkene geen enkel bewijs van verwantschap met zijn broer voorlegt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende zijn verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verder legt betrokkene een Financial Plan voor d.d. 2023/2025 doch toont hij niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr.71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij zich volledig zou hebben weten te integreren, dat hij hier een bedrijf heeft opgebouwd, hij hier sedert 2017 zou verblijven, dat hij de Nederlandse taal beheerst, dat hij werkbereid is hij legt een Businessplan voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de grondigheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier een eenmanszaak heeft opgericht dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste en enig middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *juncto* het materiële motiverings-, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden beginselen, zet de verzoekende partij concreet uiteen:

“(…) Toepassing in concreto

De verwerende partij meent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden waarom verzoeker de aanvraag niet zou kunnen indienen vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker is het hier niet mee eens.

Verzoeker heeft verschillende redenen aangehaald waarom het voor hem niet mogelijk is om de aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen. Zo heeft verzoeker er op gewezen dat hij al sinds 2017 in België verblijft en zich dus al duurzaam lokaal verankerd heeft.

De verwerende partij echter, heeft het volgende gemotiveerd betreffende de duurzame lokale verankering van verzoeker:

“Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma’s te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid. ”

Verwerende partij erkent dus dat verzoeker een lang legaal verblijf heeft gehad in België, maar neemt deze période niet in beschouwing. Dat deze période niet in aanmerking genomen wordt louter omdat verzoeker verblijf had als student, schendt echter zowel het redelijkheids- als evenredigheidsbeginsel.

Het is niet redelijk dat de période dat verzoeker in België verbleef als student niet in aanmerking zou kunnen worden genomen.

Verzoeker heeft toelating gekregen om te studeren in België. Het is een logisch gevolg van deze toelating tot studies dat hij zich integreert, dat hij vriendschappen opbouwt, dat hij de taal leert en zich op termijn duurzaam verankerd.

Dat nu deze volledige période van legaal verblijf niet in aanmerking wordt genomen, strookt niet met de werkelijkheid noch met de hierboven aangehaalde beginselen.

Uit de motivering van de gemachtigde blijkt bovendien niet dat er rekening gehouden werd met de période dat verzoeker in België verbleef met een beroepskaart. Het gebrek aan motivering hieromtrent, waarom hier geen rekening mee gehouden wordt, schendt de materiële motiveringsplicht.

Tot slot stelt de gemachtigde ook het volgende:

“Verder haalt betrokkene aan dat hij omwille van medische klachten niet meer in staat zou zijn, zijn studies om te zetten in werken

Dit is niet correct. Verzoeker heeft inderdaad ernstige medische klachten gehad waardoor hij niet in staat was om te werken en waardoor hij uiteindelijk zijn beroepskaart verloren is. Een aangepaste job, waarbij hij niet te lang aan een stuk door dient neer te zitten, is echter wel een optie voor verzoeker.

Dat hij op heden niet in staat zou zijn om te werken is dus incorrect en valt nergens te lezen in het verzoekschrift. De motivatie van de gemachtigde is dan ook gebrekkig.

Zodoende schendt de bestreden beslissing het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enige middel is gegrond”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door de verzoekende partij aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.3. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Uit deze bepaling blijkt niet dat de verzoekende partij vrijgesteld wordt van het aantonen van buitengewone omstandigheden omwille van een eerder legaal verblijf.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De buitengewone omstandigheden strekken er immers niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting, en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

2.4.1. De verzoekende partij werpt vooreerst op dat zij erop gewezen heeft dat zij al sinds 2017 in België verblijft en zich dus al duurzaam verankerd heeft; dat de verwerende partij haar lange legale verblijf in België

erkent, maar niet in aanmerking neemt louter omdat zij tijdens deze periode student was; terwijl het gegeven dat zij zich integreert, vriendschappen opbouwt, de taal leert en zich duurzaam verankert, een logisch gevolg is van het feit dat zij de toelating heeft gekregen om in België te studeren. De verzoekende partij vervolgt dat uit de motieven van de bestreden beslissing evenmin blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de periode dat zij over een beroepskaart beschikte.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij overgaat tot een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers, wat betreft het gegeven dat de verzoekende partij sedert 2017 in België verblijft, dat zij gedurende meer dan zes jaar gemachtigd is geweest tot een verblijf in België in de hoedanigheid van student, en hier duurzaam lokaal verankerd is, motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf als student in België, hij sedert 2017 in België zou verblijven, hij meer dan 6 jaar een rechtmatig verblijf in België had als student. Echter, betrokkene was er steeds van de op hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Hij behaalde zijn diploma Master of Business Economics – Main Subject Marketing d.d. 06.07.2020. Na zijn studies werd betrokkene geselecteerd deel te nemen aan een opleiding BeCode tot SAP Consultant, dit tot 01.04.2021. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om in België drie verschillende diploma's te behalen waardoor zijn verblijfsduur telkens verlengd werd om hem toe te staan zijn studies af te ronden. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn lange legale verblijf als student als buitengewone omstandigheid. Verder haalt betrokkene aan dat hij omwille van medische klachten niet meer in staat zou zijn, zijn studies om te zetten in werken.

(...)

Betrokkene haalt aan een bedrijf te hebben hier in België, Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier zijn beroep wenst uit te voeren dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Hij wijst erop dat hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende zijn verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verder legt betrokkene een Financial Plan voor d.d. 2023/2025 doch toont hij niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij zich volledig zou hebben weten te integreren, dat hij hier een bedrijf heeft opgebouwd, hij hier sedert 2017 zou verblijven, dat hij de Nederlandse taal beheerst, dat hij werkbereid is hij legt een Businessplan voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier een eenmanszaak heeft opgericht dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de verwerende partij, in weerwil van wat verzoekende partij betoogt, wel degelijk inhoudelijk is ingegaan op de in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen, en met name het feit dat de verzoekende partij sedert 2017 in België verblijft, dat zij in de hoedanigheid van student meerdere jaren legaal in België heeft verbleven, en zich hier geïntegreerd heeft. Door enkel te herhalen dat zij al geruime tijd legaal in België verblijft en erop te wijzen dat zij de toelating heeft gekregen om in België te studeren, dat het logisch is dat zij zich ingevolge deze toelating integreert, dat zij vriendschappen opbouwt, dat zij de taal leert en zich duurzaam verankert, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden, doch dat deze thans niet rechtvaardigen waarom verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure indient. Door verder louter voor te houden dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont de verzoekende partij weliswaar aan dat zij het niet eens zijn met deze beoordeling, maar toont zij niet aan dat deze motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij zet voorts niet *in concreto* uiteen op welke wijze de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald. Met haar betoog toont verzoekende partij dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, of dat er geen voldoende onderzoek van alle feitelijke gegevens zou hebben plaatsgevonden

De Raad kan verder enkel vaststellen dat het standpunt van verweerder in de lijn ligt van de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, en waarbij wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen”* de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769; RvS 11 februari 2004 nr. 128.079). De verwerende partij heeft er derhalve op goede gronden op gewezen dat elementen van langdurig verblijf en integratie elementen zijn die niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten geoordeeld worden. Zij verduidelijkt immers niet waarom er omwille van haar lang (legaal) verblijf en haar integratie in België niet redelijkerwijs van haar kan verwacht worden dat zij haar aanvraag tot machtiging van verblijf via de geijkte procedure indient. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.4.2. Daar waar de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat zij niet in staat zou zijn om te werken, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij overgaat tot een onvolledige lezing van het desbetreffend motief in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt immers niet dat de verzoekende partij heden niet in staat is om te werken, maar dat zij *“omwille van medische klachten niet meer in staat zou zijn haar studies om te zetten in werken.”* Verweerder herneemt hiermee datgene dat de verzoekende partij zelf in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 november 2023 heeft toegelicht onder de rubriek *“feiten en voorafgaanden”*, met name *“(d)e medische klachten hebben een grote weerslag gehad op de werkzaamheden van verzoeker. Verzoeker is werkzaam in digital marketing, social media en content managing, wat gepaard gaat met zeer veel bureauwerk en computerwerk. Door zijn rugklachten was het voor hem niet mogelijk om lang achter een bureau te zitten. Om toch te blijven voorzien in een inkomen (...) heeft verzoeker gewerkt als fietskoerier”*. Aldus blijkt uit de door de verzoekende partij verstrekte informatie dat de verzoekende partij er zelf op wijst dat haar medische klachten een belemmering vormen voor het uitvoeren van haar beroepsactiviteiten in lijn met haar studies en kwalificaties, waardoor zij zich genoodzaakt voelde om een beroep uit te oefenen dat niet aansluit bij haar opleidingsniveau en vakgebied

De Raad ziet overigens niet in, en de verzoekende partij licht dit ook niet toe, hoe het gegeven dat *“(e)en aangepaste job, waarbij hij niet te lang aan één stuk door dient neer te zitten, echter wel een optie is”* voor de verzoekende partij een omstandigheid betreft die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om haar verzoek via de daartoe bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen.

2.6. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op foutieve feitelijke of juridische overwegingen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt niet dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te weerhouden. De verzoekende partij heeft geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------